

ване на борбата настъпилъ и едно обстоятелство, важно за бъдещитѣ прѣговори, накарало Русия да побърза и да сключи прелиминаритѣ, безъ да чака отговора и съгласието на Вѣнския кабинетъ, именно: политическитѣ интриги на английското правителство. Когато Вѣнскиятъ кабинетъ видѣлъ, че главната цѣль на Русия е да създаде една велика България, неговиятъ тонъ се промѣнилъ: това нѣщо било противъ интереситѣ на Австро-Унгария. Една велика славянска държава на Балканския полуостровъ ще попрѣчи на всѣко разширение на Австро-Унгарската монархия на югъ, слѣдователно, личнитѣ амбиции на Францъ Иосифа — наклоненъ да слѣдва съвѣта на Бисмарка — ще се балансиратъ съ влиянието на Русия. Той рѣшилъ да потърси отъ страна причини, за да противодѣйствува на Петербургския кабинетъ. Така Вѣнскиятъ и Лондонскиятъ кабинети се сближили и противопоставили Парижкия трактатъ на руската политика, като заявили официално, че нѣма да признаятъ мира, ако Великитѣ Сили не разгледатъ подробно условията. Коалицията, която руското правителство искало да избѣгне, като давало доказателства, че неговитѣ намѣрения сж лоялни и безкористни, била вече образувана. На 21 януарий графъ Андраши изпратилъ единъ циркуляръ до Великитѣ Сили, чрѣзъ който заявилъ, че Австро-Унгария, въ качеството си на съучастница въ подписването на международнитѣ трактати, които иматъ за цѣль да поставатъ здрава политическа система на Изтокъ, запазва своето право при окончателното подписване на мира. По-нататъкъ той прибавилъ: „днесъ, когато прелиминаритѣ сж вече подписани отъ двѣтѣ неприятелски страни, намъ ни се струва, че моментътъ е настъпилъ, щото Европа да се съгласи и да разгледа измѣненіята, които се праватъ на горѣпоменатитѣ трактати ¹⁾“.

Вѣнскиятъ кабинетъ кани въ сжщото врѣме Великитѣ Сили на конгресъ въ Вѣна. Биконсфилдъ това и чакалъ; той одобрилъ прѣдложението на Андраши и, слѣдъ като си осигурилъ подкрѣпата на Австрия, заповѣдалъ

¹⁾ Documents diplomatiques, p. 7 tom II.